

ספר יונה פרק א: יונה ומלחי הים Yonah and the Sailors

לע"נ אחי יונתן הלל בן הרב אשר אהרן ז"ל – יח אלול

(1) יונה א

(א) ויהי דבר ה' אלי יונה בקראמתי לאמר: (ב) קום לך אל־נינוה העיר הגדולה וקרא עליה כִּי־עֲלֵתָהּ רַעַתְם לִפְנֵי: (א) ויקום יונה לברח תרשישה מלפני ה' ויֵרֵד יפוֹ וימצא אֲנִיָּה בָּאָה תרשיש ויתן שכרה ויֵרֵד בה לבוא עמָהֶם תרשישה מלפני ה': (ג) וה' הטיל רוח גדולה אל־הים ויהי סער גדול בים והאֲנִיָּה חשבה להִשָּׁבֵר: (ד) ויראו המלחים ויזעקו איש אל־אלהיו ויטלו את־הכלים אשר באֲנִיָּה אל־הים להקל מעליהם ויוֹנָה ירד אל־ירכתי הספינה וישכב ויִרְדָּם: (ה) ויקרב אליו רב החבל ויאמר לו מהלך נרדָם קום קרא אל־אלהיך אולי יתעשת האֲלֹהִים לָנוּ וְלֹא נִאֲבָד: (ו) ויאמרו איש אל־רעהו לכו ונפילה גורלות ונדעה בשלמי הרעה הזאת לנו ונפלו גורלות ויפל הגורל על־יוֹנָה: (ז) ויאמרו אליו הגידה־נָא לָנוּ בְּאִשֶׁר לְמִי־הָרָעָה הַזֹּאת לָנוּ מִדְּמַלְאכְתָּךְ וּמֵאֵין תבוא מה ארצך וארימזה עם אֲתָהּ: (ח) ויאמר אליהם עבְרִי אֲנֹכִי וְאֲתֵּהּ אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם אֲנִי ירא אֲשֶׁר־עָשָׂה אֲתֵּהֶם וְאֲתֵּהִיבָשָׂה: (ט) ויראו האנשים יראה גדולה ויאמרו אליו מה־זאת עשית כִּי־רָדְעוּ הָאֲנָשִׁים כִּי־מִלִּפְנֵי ה' הוא ברח כִּי הגיד להם: (י) ויאמרו אליו מה־נַּעֲשֶׂה לָךְ וְיִשְׁתַּק הים מעלינו כִּי הים הולך וסער: (יא) ויאמר אליהם שֹׂאוּנִי וְהַטִּילֵנִי אֱלֹהִים וְיִשְׁתַּק הים מעליכם כִּי יודע אני כִּי בשלי הסער הגדול הזה עליכם: (יב) ויחֲתְרוּ הָאֲנָשִׁים לְהַשִּׁיב אֶל־הַיָּבֵשָׁה וְלֹא יכלו כִּי הים הולך וסער עליהם: (יג) ויקראו אֶל־ה' ויאמרו אָנָּה ה' אֱלֹהֵינוּ נִאֲבָדָה בְּנַפְשׁ הָאִישׁ הַזֶּה וְאֲלֵתֵתָן עָלֵינוּ דָם נִקְיָא כִּי אֲתָהּ ה' בְּאִשֶׁר חִפַּצְתָּ עֲשִׂיתָ: (יד) וישאו את־יוֹנָה ויטלוהו אל־הים ויעמד הים מִזְעָפוֹ: (טו) ויראו האנשים יראה גדולה ויִבְחָרוּבַח לָהּ ויִדְרוּ נְדָרִים:

- Why is יונה described as "going down"? What does he want?
- Why are the sailors so "frum"? Why are they presented in such a positive light, even though they are pagans?
- What is the function of the רב החובל (captain) within the plot?
- Note the inherent contradiction in vv. 9-10 – how can we resolve it?
- What are we to make of the sailors' prayer before they case יונה into the sea?

1 Now the word of the LORD came unto Jonah the son of Amittai, saying: 2 'Arise, go to Nineveh, that great city, and proclaim against it; for their wickedness is come up before Me.' 3 But Jonah rose up to flee unto Tarshish from the presence of the LORD; and he went down to Joppa, and found a ship going to Tarshish; so he paid the fare thereof, and went down into it, to go with them unto Tarshish, from the presence of the LORD. 4 But the LORD hurled a great wind into the sea, and there was a mighty tempest in the sea, so that the ship was like to be broken. 5 And the mariners were afraid, and cried every man unto his god; and they cast forth the wares that were in the ship into the sea, to lighten it unto them. But Jonah was gone down into the innermost parts of the ship; and he lay, and was fast asleep. 6 So the shipmaster came to him, and said unto him: 'What meanest thou that thou sleepest? arise, call upon thy God, if so be that God will think upon us, that we perish not.' 7 And they said everyone to his fellow: 'Come, and let us cast lots, that we may know for whose cause this evil is upon us.' So they cast lots, and the lot fell upon Jonah. 8 Then said they unto him: 'Tell us, we pray thee, for whose cause this evil is upon us: what is thine occupation? and whence comest thou? what is thy country? and of what people art thou?' 9 And he said unto them: 'I am an Hebrew; and I fear the LORD, the God of heaven, who hath made the sea and the dry land.' 10 Then were the men exceedingly afraid, and said unto him: 'What is this that thou hast done?' For the men knew that he fled from the presence of the LORD, because he had told them. 11 Then said they unto him: 'What shall we do unto thee, that the sea may be calm unto us?' for the sea grew more and more tempestuous. 12 And he said unto them: 'Take me up, and cast me forth into the sea; so shall the sea be calm unto you; for I know that for my sake this great tempest is upon you.' 13 Nevertheless the men rowed hard to bring it to the land; but they could not; for the sea grew more and more tempestuous against them. 14 Wherefore they cried unto the LORD, and said: 'We beseech Thee, O LORD, we beseech Thee, let us not perish for this man's life, and lay not upon us innocent blood; for Thou, O LORD, hast done as it pleased Thee.' 15 So they took up Jonah, and cast him forth into the sea; and the sea ceased from its raging. 16 Then the men feared the LORD exceedingly; and they offered a sacrifice unto the LORD, and made vows.